

סיפור לשולחן החג - "הפיל והיתד"

(חורחה דמיאן)

נונסו - אצולו נאטו אט נעאזנאנו עזי.

כשהייתי קטן אהבתי מאוד את הקרקס, במיוחד את החיות. ומכל החיות אהבתי באופן מיוחד את הפיל, שהציג בפני הקהל את כישוריו.

בין ההופעות היה הפיל קשור בשרשרת ברזל שחברה ליתד אשר יצאה מהאדמה.

היתד לא הייתה אלא מקל עץ, לא גדול, שרק קצהו היה תקוע באדמה.

למרות השרשרת הכבדה והחזקה, היה ברור שהפיל הגדול, אשר יכול לעקור עץ שלם מהשורש ללא קושי, יכול בקלות רבה למשוך את היתד הקטנה מהאדמה ולברוח.

התעלומה הייתה ברורה: מה מחזיק אותו שם?

הייתי קטן וסמכתי על חכמתם של המבוגרים שענו לי כי הפיל לא בורח משום שהוא מאולץ. ואז, שאלתי את השאלה המתבקשת: "אם הוא מאולץ, אז למה בכלל צריך לקשור אותו?" לא זכור לי שקיבלתי תשובה הגיונית.

יום אחד פגשתי אדם חכם אשר ידע את התשובה, וכך הוא הסביר לי: "הפיל לא בורח כי הוא קשור באופן זה ליתד מאז שהיה צעיר מאוד".

עצמתי את עיניי ודמיינתי את הפילון הקטן דוחף, מושך, מזיע ועושה כל מאמץ כדי להשתחרר, אבל לשווא. היתד חזקה ממנו. אני מוכן להישבע שהפילון גם נרדם מותש מהמאמצים ולמחרת שוב ניסה להשתחרר, וכך גם בימים הבאים, ללא הועיל. הפילון היה חלש מידי. כך, עד שהגיע היום האיום והנורא בחייו - היום בו הוא השלים עם חוסר האונים שלו ונכנע לגורלו. יותר לא ניסה להשתחרר.

אז נאטו עזי:

נאטו נעסכל אינו מילעצ אפיליס בזלצ! נעפיל נעאצ ונעצולו נענו עאנאנו לואיס ברקכס

אז בזכא כי ווא נאנאין ענולא לא יכול. ווא זאכ אט אי יכולא ווא מואט אטו נאנאין,

אטס נענאין זינאנא. נעצכ נענא זילג ווא, ענפיל נענאס לא נעסל ספך זמואט

אי יכולא זא ונענאס לא ניסו אצולו אט כולו נאטו.

ספכו עא נכרני זעכז זא לא נעצאטס, אולס אאנאנוני ניסיגס שלז ונענאס נעצאטס.

זעכז נענא נעצאטס? נענא נענאנו?

